

bringer til Bøviset for, at Fallenten har maattet forudse sin Fallit. -- Vigtigere end at opnaa en Straffedom over Fallenten er det imidlertid at give Konkursboet Ret til at angribe Gyldigheden af de nævnte Retshandeler. I denne Henseende indskrænker den gjældende Ret sig til at aabne Udgang til at omstøde foruden selvsølgelig alle Proformaretshandler, jfr. 5—14—46 første Led, endvidere Underpant i Løsøre, som er stiftet i de sidste 6 Uger før Falliten, jfr. Fdg. 28de Juli 1841 § 2, Gaver, forsaavidt de ere givne i de sidste 6 Uger, jfr. Lov 30te December 1858 § 3 samt endelig alle Afhændelser til Wgtesfæller, Forældre, Børn eller Arvinger uden nogen Tidsbegrændsning, naar de kun ere foretagne efter Insolventsen, jfr. 5—14—46 andet Led.

Efter den franske Code de commerce og de efter dennes Forbillede dannede Konkurslove, som have fundet Indgang i de fleste europæiske Stater, er der derimod, som tidligere berørt, en langt mere udstrakt Udgang til at ansøgte Retshandeler, der ere indgaaede i den Konkursen nærmest forudgaaende Tid.

I Frankrig, hvor det som bekjendt er Regelen, at kun Handlendes Boer kunne tages under Konkursbehandling, er det omhandlede Forhold efter den i 1838 foretagne Omarbejdelse af Code de commerce, jfr. dennes §§ 446—447, ordnet paa følgende Maade:

1. Efternævnte Retshandeler ere ugyldige overfor Boet, naar de ere indgaaede efter den Dag, fra hvilken Skyldneren efter Rettens Bestemmelse anses for at have standset sine Betalinger, eller i de denne Dag nærmest forudgaaende 10 Dage:

a) alle Eiendomsoverdragelser, som ere ffete uden Bederlag;

b) alle Betalinger af ikke forfalden Gjæld, være sig i rede Penge eller paa hvilken som helst anden Maade, saa og Betalinger af forfalden Gjæld, som ikke ere ffete i rede Penge eller Handelspapirer;

c) alle kontraktmæssige eller judicielle Pantstiftelser for tidligere stiftet Gjæld.

2. Andre Betalinger af forfalden Gjæld end de under b nævnte og andre bebyrdende Retshandeler end de under c nævnte kunne omstødes, naar Medkontrahenten ved Indgaaelsen

havde Kundskab om, at Skyldneren havde standset sine Betalinger.

Til Forstaaelse af disse Regler maa det bemærkes, at den franske Lovgivning har overladt det til Retten efter de i ethvert enkelt Tilfælde foreliggende Omstændigheder at fastsætte en forud for Konkursen liggende Dag, som den, fra hvilken Skyldneren skal antages at have standset sine Betalinger, hvorved Retten bl. A. skal tage Hensyn til den Indflydelse, denne Fastsættelse faar paa erlagte Betalingers og indgaaede Retshandlers Gyldighed. Retten kan omgjøre sin Beslutning i denne Henseende, efterhaanden som yderligere Oplysninger fremkomme, og den kan sætte Tidspunktet, da Skyldnerens Betalinger skulle antages for standfede, saa langt tilbage før Konkursen, som den vil, idet der ikke i den franske Konkurslov findes nogen saadan Begrændsning i denne Henseende, som i flere andre Love, f. Ex. den preussiske.

Den preussiske Konkurslov af 1855 indeholder i §§ 100—104 følgende Hovedbestemmelser om Retshandlers Afkræftelse ved Konkurs:

1. Alle af Skyldneren foretagne Betalinger og afsluttede Retshandeler kunne ansøges, naar den anden Part ved Betalingens Modtagelse eller Retshandelens Afslutning havde Kundskab om, at Skyldneren allerede dengang havde anmeldt sin Insolvent for Retten, eller om at en Kreditor havde henvendt sig til Retten med Begjæring om Konkurs, eller, forsaavidt Skyldneren er Handlende, Fabrikant eller Skibscheider, om at han allerede havde standset sine Betalinger.

2. Uden Hensyn til, om Medkontrahenten har været i god Tro eller ikke, kunne følgende Retshandeler angribes, naar de ere afsluttede efter den Dag, da Skyldneren for Retten havde anmeldt Insolvent, eller en Kreditor havde henvendt sig til Retten med Begjæring om Konkurs, eller fra hvilken Skyldneren, om han er Handlende, Fabrikant eller Skibscheider, ifølge Rettens Bestemmelse skal anses at have standset sine Betalinger, saa og naar de ere afsluttede i Løbet af 10 Dage før noget af de nævnte Tidspunkter:

a) Pant til Sikkerhed for tidligere stiftet